

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Ek/942/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120315681
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Ing. Mgr. Zuzana Dinková
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2020:6120315681.2

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: Mesto Žilina, so sídlom Námestie obetí komunizmu 1, 011 31 Žilina, IČO: 00 321 796, právne zastúpeného: Advokátska kancelária Gallo, s. r. o. so sídlom Jilemnického 4012/30, 036 01 Martin, IČO: 36 715 352, proti povinnému: Adam J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX XX X., zastúpenému zákonným zástupcom: Eva J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX XX X., o vymoženie pohľadávky vo výške 89,12 eur, rozhodujúc o sťažnosti oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. XXEk/XXX/XXXX zo dňa XX. júna XXXX, takto

rozhodol:

Súd sťažnosť oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 16Ek/942/2020 zo dňa 23. júna 2020 **z a m i e t a.**

odôvodnenie:

Oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa 16.06.2020 domáhal od povinného vymoženia pohľadávky vo výške 65,70 eur na základe vykonateľného exekučného titulu - výkaz daňových nedoplatkov Mesta Žilina č. OE/K./XXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX.

Vyšší súdny úradník uznesením sp. zn. XXEk/XXX/XXXX zo dňa 23.6.2020 návrh oprávneného na vykonanie exekúcie v časti vymoženia trov exekúcie oprávneného vo výške 42 eur podľa § 53 ods. 3 písm. a) zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom od 1.4.2017 (ďalej len „Exekučný poriadok“) zamietol. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na ust. § 53 ods. 1, § 53 ods. 3 písm. a), § 53 ods. 4, § 48 ods. 2, § 199a ods. 1, na ust. § 9 ods. 1, ods. 3, § 6 ods. 1-3, § 10 ods. 1 zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 233/2019 Z. z.“) a vecne tým, že uplatnenie nároku zo strany oprávneného na náhradu zaplatených trov starej exekúcie vo výške 42 eur považoval za nedôvodné, v rozpore s § 48 ods. 2 Exekučného poriadku a v rozpore s § 9 ods. 3 zákona č. 233/2019 Z. z. Súd preskúmaním upovedomenia o zastavení starej exekúcie zo dňa 04.02.2020 vedenej Okresným súdom Žilina pod sp. zn. XEr/XXXX/XXXX a súdnou exekútkou I.. J. J. H. pod sp. zn. EX XXXX/XX mal za preukázané, že súdny exekútor uložil oprávnenému povinnosť zaplatiť trovy starej exekúcie v celkovej výške 42 eur, ktoré pozostávajú z paušálnych trov vo výške 35 eur a z dane z pridanej hodnoty vo výške 7 eur. Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 233/2019 Z. z. paušálne trovy v maximálnej možnej výške 42 eur (35 eur + DPH) znáša oprávnený, pričom podľa § 9 ods. 3 zákona č. 233/2019 Z. z. okrem náhrady súdneho poplatku za podanie opätovného návrhu na vykonanie exekúcie podľa § 9 ods. 1 zákona č. 233/2019 Z. z. oprávnený nemá nárok na náhradu trov spojených s jeho podaním, z čoho súd vyvodil, že uvedený zákon jednoznačným a kogentným spôsobom stanovuje osobu povinnú (oprávneného v tomto exekučnom konaní) platiť trovy starej exekúcie súdnemu exekútorovi, a zároveň predmetný zákon v žiadnom svojom ustanovení nestanovuje povinnosť inej osoby platiť trovy starej exekúcie súdnemu exekútorovi v rámci pôvodného exekučného konania. Súd vyhodnotil, že upovedomenie o zastavení starej exekúcie nemožno považovať za exekučný titul, ktorým by oprávnený v novom exekučnom konaní

mohol vymáhať sumu vo výške 42 eur od povinného, keďže ním bola uložená povinnosť zaplatiť trovy starej exekúcie vo výške 42 eur len oprávnenému v rámci pôvodnej starej exekúcie, v čoho dôsledku upovedomenie o zastavení starej exekúcie predstavuje exekučný titul len vo vzťahu súdneho exekútora voči oprávnenému v starej exekúcii za účelom vymoženía trov starej exekúcie, a preto upovedomenie o zastavení starej exekúcie vo vzťahu k povinnému v tomto exekučnom konaní nemožno považovať za spôsobilý exekučný titul podľa § 45 ods. 2 písm. l) Exekučného poriadku, na podklade ktorého by bolo možné zo strany oprávneného podľa § 48 ods. 2 Exekučného poriadku požadovať vymoženie sumy vo výške 42 eur od povinného v tomto exekučnom konaní. Súd poukázal na § 10 ods. 1 zákona č. 233/2019 Z. z., ktorý stanovuje subsidiárne použitie Exekučného poriadku okrem jeho § 53 ods. 3 písm. g), čím zákon č. 233/2019 Z. z. predstavuje špeciálny právny predpis, ktorého právne normy majú prednosť pred normami upravujúcimi exekučné konanie obsiahnuté vo všeobecnom predpise a to v Exekučnom poriadku a preto právna úprava náhrady trov exekučného konania v súvislosti s opätovným návrhom na vykonanie exekúcie tak ako je obsiahnutá v § 9 ods. 3 zákona č. 233/2019 Z. z. má prednosť pred všeobecnou právnou úpravou náhrady trov oprávneného v exekučnom konaní tak ako je stanovená v § 199a ods. 1 Exekučného poriadku. Súd zároveň vyhodnotil, že zákon č. 233/2019 Z. z. neobsahuje právnu úpravu, na základe ktorej by oprávnený mohol v prípade podania opätovného návrhu na vykonanie exekúcie uplatniť sumu zaplatených trov starej exekúcie v celkovej výške 42 eur ako náhradu trov nového exekučného konania, ktorú by bolo možné vymáhať od povinného. Ustanovenie § 9 ods. 3 zákona č. 233/2019 Z. z. pozitívnym spôsobom vymedzuje len jediný zákonný nárok na náhradu trov oprávneného v novom exekučnom konaní v prípade podania opätovného návrhu na vykonanie exekúcie podľa § 9 ods. 1 zákona č. 233/2019 Z. z., a to je náhrada za zaplatený súdny poplatok, v čoho dôsledku všetky ostatné nároky na náhradu trov exekučného konania sú v zmysle § 9 ods. 3 zákona č. 233/2019 Z. z. vylúčené, a teda nevymáhateľné v rámci nového exekučného konania, v čoho dôsledku tieto ostatné trovy exekučného konania znáša výlučne len oprávnený.

Proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka podal oprávnený v zákonom stanovenej lehote dňa 4.7.2020 sťažnosť, ktorou žiadal napadnuté uznesenie zrušiť a vrátiť vec vyššiemu súdному úradníkovi na ďalšie konanie a vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Sťažnosť odôvodnil tým, že z pohľadu „práva hmotného“ sa paušálne trovy zaplatené oprávneným stali príslušenstvom pohľadávky ako náklady spojené s uplatnením pohľadávky, z čoho vyvodil, že v opätovnom návrhu na vykonanie exekúcie môže oprávnený požadovať ich náhradu ako úhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky. Vyslovil názor, že v prípade ak by oprávnený nemal možnosť v opätovnom návrhu na vykonanie exekúcie požadovať náhradu paušálnych trov starej exekúcie, (ktoré znášal nie vlastným zavinením), ako príslušenstva vymáhanej pohľadávky od povinného, bolo by ust. § 6 zákona č. 233/2019 Z. z. v rozpore s Ústavou SR. Poukázal na ust. § 6 ods. 1, 2 zák. č. 233/2019 Z. z., na ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka a na čl. 20 ods. 4 Ústavy SR. Ďalej svoj názor opieral o dôvodovú správu k § 6 predmetného zákona, ktorá uvádza: „Celkové trovy starej exekúcie exekútora pozostávajú zo súčtu sumy, ktorú si exekútor už na trovách starej exekúcie v súlade s pravidlami pre čiastočné vymoženie nároku oprávnené ponechal a paušálnych trov starej exekúcie exekútora vzniknuté v súvislosti so zastavením starej exekúcie (ďalej len „paušálne trovy“), ktoré sú vo výške 35 eur bez dane z pridanej hodnoty, t. j. ak je advokát platiteľom dane z pridanej hodnoty, zvyšuje sa výška týchto paušálnych trov o daň z pridanej hodnoty. Na úhradu iných trov starej exekúcie, ako trov uvedených v prvej vete, nemá exekútor nárok. Paušálne trovy znáša oprávnený a aj keď v tomto prípade paušálne trovy zaplatí oprávnený, z pohľadu „práva hmotného“ sa stanú príslušenstvom pohľadávky (ako náklady spojené s uplatnením pohľadávky). Uvedené znamená to, že v prípade podania opätovného návrhu na vykonanie exekúcie môže oprávnený požadovať ich náhradu ako úhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky.“ Podľa neho bola zámerom zákonodarcu snaha o „vyváženie“ situácie, keďže zákon č. 233/2019 Z. z. zaviedol nútené obmedzenie práva selektívne vybraných veriteľov domáhať sa vymoženía svojich pohľadávok v na to určenom súdnom konaní bez akejkoľvek primeranej náhrady (čl. 20 ods. 4 Ústavy SR), pričom zákonom určený veriteľ musel znášať náklady s opätovným iniciovaním exekučného konania a so zastavením pôvodne začatého a zákonom nútené ukončeného konania. K výroku týkajúcejmu sa zamietnutia návrhu na vykonanie exekúcie v časti istiny vo výške 15,20 eur svojou sťažnosťou neodôvodnil.

Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku, sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

Podľa § 202 ods. 2 Exekučného poriadku písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

Podľa § 239 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

Podľa § 248 CSP o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

Podľa § 249 CSP súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

Podľa § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

Súd v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami preskúmal napadnuté rozhodnutie a po preskúmaní veci sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka. Súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie treba považovať za správne a námietky voči nemu zo strany oprávneného uvedené v sťažnosti tak logicky za nedôvodné. Súd má za to, že vyšší súdny úradník rozhodol správne, keď návrh oprávneného na vykonanie exekúcie v časti vymožená trov starej exekúcie oprávneného vo výške 42 eur podľa § 53 ods. 3 písm. a) Exekučného poriadku zamietol s poukazom na § 9 ods. 3 zákona č. 233/2019 Z. z., kedy oprávnený okrem náhrady súdneho poplatku za podanie opätovného návrhu na vykonanie nemá nárok na náhradu trov spojených s jeho podaním, v čoho dôsledku ostatné trovy exekučného konania znáša výlučne len oprávnený. Rovnako bol návrh správne zamietnutý aj v časti istiny vo výške 15,20 eur, ktorá už bola vymožená v rámci starej exekúcie. V danom prípade vyšší súdny úradník v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver, ktorý zároveň aj dostatočným spôsobom právne odôvodnil. Takýto postup súdu má oporu v právnych predpisoch a bol odôvodnený do tej miery, ktorá postačuje na záver o ústavnej konformite napadnutého uznesenia. Súd sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka a v podrobnostiach naň odkazuje. Napriek zneniu ustanovenia zákona citovaného v bode 5 odôvodnenia tohto rozhodnutia, s poukazom na nesúhlas a argumentáciu oprávneného prezentovanú v sťažnosti a k zvýrazneniu správnosti napádaného rozhodnutia, sa súd nad rámec zákona (§ 202 ods. 2 Exekučného poriadku) vysporiadaval s najdôležitejšími dôvodmi uvádzanými v sťažnosti.

Oprávnený svoju sťažnosť smerujúcu k zrušeniu napádaného rozhodnutia postavil na dôvodovej správe k ust. § 6 zákona č. 233/2019 Z. z., v ktorej bolo uvedené, že v prípade podania opätovného návrhu na vykonanie exekúcie môže oprávnený požadovať náhradu paušálnych trov ako úhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky. Súd v sťažnostnom konaní k uvedenému uvádza, že dôvodová správa nie je právne záväzným výkladom právnych noriem, ide len o podporný výklad zákona, pričom záväzný výklad právnych noriem podáva jedine súd. V uvedenom prípade pri aplikácii všetkých výkladových pravidiel znenie zákonného ustanovenia nevyvoláva žiadne pochybnosti o jeho zmysle a obsahu, je dostatočne jasné a zrozumiteľné, a teda ak by zákonodarca zamýšľal priznať oprávnenému pri opätovnom podaní návrhu aj náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, zakomponoval by túto možnosť aj do znenia zákona, čo sa však nestalo. Súd má za to, že zákonodarca mohol mať pôvodne taký úmysel ako tvrdí oprávnený, no následne ho nepretavil do znenia zákona, do zákonnej úpravy. Avšak práve naopak, zo znenia zákona v ustanovení § 6 o ukončení niektorých exekučných konaní jednoznačne vyplýva, že paušálna náhrada trov predstavuje nárok súdneho exekútora a nie nárok oprávneného pri opätovnom podaní návrhu na vykonanie exekúcie. Navyše, ako správne vyhodnotil vyšší súdny úradník, znenie ustanovenia § 9 ods. 3 zákona o ukončení niektorých exekučných konaní striktno stanovuje, že oprávnený má nárok len na náhradu súdneho poplatku a nemá nárok na náhradu trov spojených s jeho podaním. K tomuto súd ďalej poznamenáva, že zákon č. 233/2019 Z.z. bol dotknutý viacerými podstatnými zmenami aj pri prerokovaní v Národnej rade Slovenskej republiky a z obsahu celej dôvodovej správy (vo vzťahu k prijatým právnym normám) je zrejme, že nekorešponduje s prijatým normatívnym textom zákona, a to vo viacerých bodoch, keď napríklad podľa dôvodovej správy k

§ 5 zákona č. 233/2019 Z.z., cit.: „Upovedomenie o zastavení starej exekúcie obsahuje všetky potrebné informácie o vymáhanej pohľadávke a trovách starej exekúcie“, pričom podľa § 5 ods. 2 zákona č. 233/2019 Z.z. nie je podstatnou náležitosťou výška vymáhaného nároku alebo podľa dôvodovej správy k § 6 zákona č. 233/2019 Z.z., cit.: „...ktoré sú vo výške 35 eur bez dane z pridanej hodnoty, t. j. ak je advokát platiteľom dane z pridanej hodnoty, zvyšuje sa výška týchto paušálnych trov o daň z pridanej hodnoty.“, pričom podľa § 6 ods. 1 zákona č. 233/2019 Z.z. sa samozrejme zvyšuje výška paušálnych trov o daň z pridanej hodnoty, ak je platiteľom tejto dane súdny exekútor a nie advokát oprávneného. Dôvodová správa sa po zmene úmyslu zákonodarcu už následne nemení. Súd preto odmietol výklad predostretý oprávnenou, ktorý má oporu len v dôvodovej správe k uvedenému právnomu predpisu a nie v samotnom texte zákona, pričom navyše takýto názor oprávnenej je v rozpore s výsledným znením zákona.

Ako správne vyhodnotil vyšší súdny úradník, oprávnený nedisponuje spôsobilým exekučným titulom proti povinnému týkajúcemu sa oprávneným uhradených trov starej exekúcie vo výške 42 eur. Z ust. § 6 ods. 3 zákona č. 233/2019 Z. z. vyplýva, že upovedomenie o zastavení starej exekúcie s výzvou na úhradu paušálnych trov je exekučným titulom. Upovedomenie o zastavení starej exekúcie však nemožno považovať za exekučný titul, ktorým by oprávnený v novom exekučnom konaní mohol vymáhať trovy starej exekúcie od povinného, keďže upovedomenie o zastavení starej exekúcie predstavuje exekučný titul len vo vzťahu súdneho exekútora voči oprávnenému v starej exekúcii za účelom vymoženia trov starej exekúcie. Uvedený exekučný titul nezaväzuje k plneniu povinného, tomu sa ani nedoručuje, a ani nie je vydaný v prospech oprávneného. Úhradou paušálnych trov zo strany oprávneného súdному exekútorovi nedochádza k prechodu práva z exekučného titulu (zo súdneho exekútora na oprávneného) a ani nedochádza k prechodu uloženej povinnosti z exekučného titulu (z oprávneného na povinného). Uvedený zákon v žiadnom svojom ustanovení nestanovuje povinnosť inej osobe než oprávnenému platiť trovy starej exekúcie súdnému exekútorovi, ani neobsahuje právnu úpravu, na základe ktorej by oprávnený mohol v prípade podania opätovného návrhu na vykonanie exekúcie uplatniť sumu zaplatených trov starej exekúcie v celkovej výške 42 eur ako náhradu trov nového exekučného konania, ktorú by bolo možné vymáhať od povinného.

Z vyššie uvedených dôvodov, keďže oprávnený nedisponuje exekučným titulom na vymáhanie trov starej exekúcie vo výške 42 eur, pričom tieto náklady oprávneného nie je možné uplatňovať ani ako náhradu trov spojených s podaním návrhu na vykonanie exekúcie v zmysle § 9 ods. 3 zákona č. 233/2019 Z.z., sudca podľa § 250 ods. 1 CSP v spojení s § 202 ods. 1 Exekučného poriadku sťažnosť oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. XXEk/XXX/XXXX zo dňa 23.6.2020 vydanému vyšším súdnym úradníkom zamietol, keď sa stotožnil so záverom, že návrh oprávneného na vykonanie exekúcie v časti vymoženia trov exekúcie oprávneného vo výške 42 eur nie je dôvodný.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné podať odvolanie.